

ת"פ 44252/05/13 - מדינת ישראל נגד דורית הלוי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 44252-05-13 מדינת ישראל נ' הלוי

בפני
בעניין: כב' השופט חגי טרסי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דורית הלוי

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד רויטל סוויד

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של שימוש אסור בכינוי "פסיכולוג" - עבירה על סעיף 5 יחד עם סעיף 53(א)(4) לחוק הפסיכולוגים, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק הפסיכולוגים"), מעשי פזיזות ורשלנות - עבירה על סעיף 338(א)(8) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין") וניפוק תכשיר מרשם שלא על פי מרשם - עבירה על סעיף 60 יחד עם סעיף 26(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], תשמ"א - 1981 (להלן: פקודת הרוקחים).

על פי עובדות כתב האישום, "עיסוק בפסיכולוגיה" מוגדר בחוק הפסיכולוגים כמשלח יד באבחונם ובהערכתם של עניינים ובעיות בתחום הנפשי, השכלי וההתנהגותי של בני אדם, וכן טיפול, שיקום, ייעוץ והדרכה בנודע לעניינים ובעיות כאמור, הנעשים בד"כ על ידי פסיכולוג. החוק אוסר על כל אדם לעסוק בפסיכולוגיה אלא אם הוא רשום בפנקס הפסיכולוגים או מחזיק בהיתר מכוח החוק לעסוק בפסיכולוגיה. כמו כן אוסר החוק על כל אדם להשתמש בתואר "פסיכולוג", אלא אם הוא רשום בפנקס או מחזיק היתר כאמור. הנאשמת מעולם לא הייתה רשומה כפסיכולוגית ולא הותר לה לעסוק בפסיכולוגיה או להציג עצמה כפסיכולוגית.

על אף האמור לעיל, הציגה עצמה הנאשמת כפסיכולוגית בפני שתי מטופלות, במהלך המפגשים הטיפוליים שערכה עמם בקליניקה שבבעלותה. כך, החל מחודש אפריל 2010 ולאורך תקופה שנמשכה כשנה, נפגשה הנאשמת מידי שבוע לערך עם המתלוננת הראשונה, לאחר זו פנתה אליה בבקשה לקבל טיפול. במהלך אותם מפגשים הציגה עצמה

הנאשמת כפסיכולוגית. באופן דומה, החל מחודש מאי 2010 ולאורך כחצי שנה, טיפלה הנאשמת במתלוננת נוספת במפגשים שבועיים, במהלכם הציגה עצמה כפסיכולוגית.

עוד מתואר בכתב האיום עניינה של מתלוננת נוספת, שלישית במספר, אשר פנתה אל הנאשמת לקבלת טיפול בדצמבר 2010, ובעקבות זאת נפגשה עמה בקליניקה מדי שבוע. במהלך הטיפול, סיפקה הנאשמת למתלוננת זו חפיסות כדורים מסוג "ציפרלקס", תמורת תשלום של ₪ 70 לחפיסה. המדובר בתרופה אנטי דכאונית, החייבת במרשם רופא, ואשר בהתוויה לא נכונה עלולה לגרום למגוון רחב של תופעות לוואי, שבחלקן עלולות לסכן חיי אדם או בריאותו. הנאשמת לא הייתה מוסמכת לרשום או לספק למתלוננת כדורים אלה, ואת החפיסות שסיפקה למתלוננת קיבלה הנאשמת מבעלה, אשר החזיק במרשם לכדורים אלה.

בין הצדדים גובש הסדר במסגרתו תוקן כתב האישום ולאחר שהנאשמת הודתה במיוחס לה והורשעה, הופנתה הנאשמת לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. כמו כן סוכם כי התביעה תעתור לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל, אשר בכפוף לחוות דעת הממונה ירוצו בעבודות שירות, וכן מאסר על תנאי וקנס ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש ללא הגבלה ואף תוכל לעתור לביטול הרשעתה של הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן:

בעניינה של הנאשמת הוגש תסקיר מפורט וממצה מטעם שירות המבחן, אשר התייחס בהרחבה לתולדותיה ולמצבה האישי והמשפחתי. מפאת צנעת הפרט לא מצאתי מקום לתאר כל האמור בו ואסתפק בתיאור הנתונים האובייקטיביים לפיהם מדובר באשה כבת 49, אם לשמונה ילדים, בעלת קליניקה פרטית לטיפול. שנים רבות לא עבדה ועסקה בגידול ילדיה, אך לאחר לידת בנה הצעיר החליטה כי ברצונה ללמוד לימודים גבוהים בתחום הטיפול. על פי מסמכים שהציגה, למדה הנאשמת באמצעות רשת האינטרנט, עד לקבלת דוקטורט מאוניברסיטת אצטקה שבמקסיקו. במהלך תקופת לימודיה עברה גם קורסים שונים בתחום הטיפול במכונים מוכרים ומרכזי לימוד בישראל.

על פי האמור בתסקיר, נטלה הנאשמת אחריות למיוחס לה בכתב האישום אך התקשתה להסביר מניעה למעשי ההתחזות לפסיכולוגית. את ניפוק תרופות המרשם הסבירה באימפולסיביות ובהיעדר שיקול דעת. שירות המבחן העריך כי בעת ביצוע העבירות לא הייתה הנאשמת ערה לחומרת המעשים ולסיכון שיכול לנבוע מהם למטופלים, ואילו השתלבותה בעבודה טיפולית סיעה לחיזוק הביטחון העצמי שלה ולתחושת המסוגלות, אותן הייתה חסרה.

קצינת המבחן התרשמה מאשה אינטליגנטית ומתפקדת, אשר לאורך חייה ניהלה אורח חיים תקין ללא כל מעורבות פלילית. להערכתה, הגיעה הנאשמת להישגים רבים בתוך פרק זמן קצר ולא הצליחה לפעול כראוי ובשיקול דעת. עוד הביאה קצינת המבחן לידיעת הנאשמת את עמדתה לפיה בהעדר טיפול נפשי קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד. הנאשמת הביעה נכונות לקבלת טיפול ופנתה לקביעת תור אצל מומחה מתאים. לצד נתונים אלה עולה מהתסקיר כי כיום מגלה הנאשמת תובנה לגביה הבעייתיות שבהתנהלותה, וכי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע ומציב

גבול, באופן שיש בו כדי להפחית המסוכנות לעבירות נוספות.

בפרק הסיכום התייחסה קצינת המבחן לשאלת ביטול הרשעתה של הנאשמת. היא ציינה כי אמנם לא הוצגו בפניה מסמכים אשר יש בהם כדי להעיד על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעתה, אך המליצה, נוכח העובדה כי אין המדובר בנאשמת בעלת מאפיינים התנהגותיים שוליים, ונוכח נכונותה לערוך שינוי במצבה ולהשתלב בטיפול, כי הרשעתה תבוטל וכי יוטל עליה צו מבחן למשך שנה וכן צו לביצוע של"צ בהיקף של 140 שעות, בהתאם לתוכנית שגובשה עבורה.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש:

בטרם אתייחס בהרחבה לטיעוני ב"כ הצדדים, אציין כי עובר לשמיעת הטיעונים לעונש נעניתי לבקשת התביעה לאפשר למתלוננת הראשונה המוזכרת בכתב האישום להשמיע את דבריה ולספר על מצבה. בעקבות זאת תיארה המתלוננת את מה שנתפס בעיניה כפגיעה חמורה שנגרמה לה ולבני משפחתה כתוצאה מההליך הטיפולי שעברה אצל הנאשמת. המתלוננת עצמה ציינה בדבריה כי היא מודעת לכך שבית המשפט לא יוכל לתת כל משקל למכלול הטענות החורגות מגדרו של כתב האישום המתוקן, אך ביקשה בכל זאת לתאר את חוויותיה הסובייקטיביות, ולא מצאתי מקום למנוע ממנה מלעשות כן.

לנוכח היקף דבריה של המתלוננת ותוכנם מצאה לנכון הסנגורית המלומדת להשיב בקצרה לאותם דברים במסגרת טיעוניה לעונש, אך דומני כי אין מקום להוסיף ולפרט מעבר לאמור לעיל, שכן אין בכונתי לייחס משקל כלשהו במסגרת גזר הדין לדברי המתלוננת או לתגובה להם. ברצוני להבהיר כי אינני מקל ראש כלל ועיקר בתחושותיה של המתלוננת ובכאב העמוק שהיא בוודאי חשה, אך כפי שגם הובהר לה מראש, היקף שיקול הדעת של בית המשפט נגזר מתוכנו של כתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת, וכל מידע נוסף בנוגע לנסיבות ביצוע העבירות או לנזקיהן צריך שיתקבל בדרכים המותוות עלי חוק.

במקרה שלפני הורשעה הנאשמת, בכל הנוגע למתלוננת זו, אך ורק בכך שבמהלך הטיפול שנמשך כשנה הציגה עצמה הנאשמת כפסיכולוגית, וגם אם אין להתעלם מהחומרה הכרוכה בכך ומהפגיעה הנלווית באופן טבעי למעשים אלה, הרי שלא ניתן לייחס משקל כלשהו למכלול הטענות הקשות שהשמיעה המתלוננת כלפי הנאשמת, ואשר חרגו באופן בולט מגדרו של כתב האישום המתוקן. משהובהרה סוגיה זו, אפנה כעת לסקירת מכלול הטיעונים שהובאו על ידי ב"כ הצדדים.

בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על חומרת מעשיה של הנאשמת וציינה כי תחום בריאות הנפש הוא תחום רגיש ביותר המצריך התערבות בעולמו הפנימי של המטופל, באופן המחייב השכלה מתאימה, הכשרה ומיומנות, על מנת לצמצם ככל שניתן כל אפשרות לגרימת נזק לבריאות המטופלים. עוד ציינה התובעת המלומדת כי בבסיס הטיפול הנפשי עומדים יחסי אמון בין מטפל למטופל, ומעשי הנאשמת פגעו פגיעה קשה ביסוד מקודש זה ואף פגעו באמון שרוכש

הציבור כלפי גורמי טיפול מקצועיים בכלל. בנוסף, הזכירה ב"כ המאשימה את החומרה המיוחדת הכרוכה במתן תרופות ללא היתר וללא הסמכה ועמדה על הסיכון הכרוך במתן הכדורים מסוג ציפרלקס ללא הכשרה מתאימה. כמו כן ציינה כי פגמים בתפקודה של הנאשמת נתגלו לאורך זמן וכלפי שלוש מטופלות שונות, כך שאין מדובר במעידה או בליקוי חד פעמי וקצר טווח.

לקולא ציינה התובעת כי מדובר בנאשמת נעדרת עבר פלילי, אשר הודתה בהזדמנות הראשונה במיוחס לה וחסכה זמן ציבורי ניכר. כמו כן התייחסה להתרשמות החיובית של שירות המבחן ולגורמים מפחיתי הסיכון שתוארו בתסקיר. עם זאת, ביחס להמלצת שירות המבחן לבטל ההרשעה, טענה ב"כ המאשימה כי לא הוצג כל מסמך המעיד על נזק קונקרטי שיכול להיגרם כתוצאה מהרשעה, וכי אין לסטות מהכלל לפיו יורשע אדם אלא בנסיבות חריגות ויוצאות דופן אשר אינן מתקיימות בענייננו. לפיכך, עתרה התביעה להתיר את ההרשעה על כנה ולהשית על הנאשמת 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת בנוסף לענישה נלווית, והגישה פסיקה לתמיכה בעתירתה זו.

ב"כ הנאשמת הציגה אף היא פסיקה מטעמה ועתרה שלא למצות את הדין עם הנאשמת, לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל הרשעתה של הנאשמת בדיון. הסנגורית המלומדת לא הקלה ראש כלל ועיקר בחומרת המעשים שביצעה הנאשמת, אך ביקשה להעניק משקל ממשי למניעה, שהיו לדבריה חיוביים ונועדו לסייע למטופליה במצוקותיהם. כך למשל, מתן התרופה ללא מרשם ושלא באמצעות רופא נועדה להיטיב עם המתלוננת ולמנוע ממנה את הכתם הנלווה במגזר החרדי למי שנוטל תרופות הנוגעות לבריאות הנפש. בהתאם לכך, מכרה את התרופה למתלוננת במחיר עלות, ללא כוונת רווח ולא באופן שיטתי.

עוד נטען על ידי הסניגורית כי את הצגתה כפסיכולוגית הסבירה הנאשמת עוד בחקירתה במשטרה, תוך שנטלה אחריות למעשיה כבר בהזדמנות זו, וציינה כי השימוש במונח "פסיכולוג" הקל עליה להסביר מהו תפקידה, מאחר שחלק מציבור לקוחותיה אינו מכיר מונחים טיפוליים חלופיים. עוד הדגישה כי הנאשמת טיפלה באותה תקופה בעשרות לקוחות מרוצים, ורק בפני שניים מהם תיארה עצמה כפסיכולוגית, כך שלא מדובר היה בדפוס התחזות שיטתי מתוך כוונת מרמה. בשנים שחלפו מאז ביצוע העבירות לא שבה הנאשמת לפעול באופן דומה, היא הבינה את חומרת מעשיה, הביעה חרטה כנה והפנימה המסרים הנדרשים בהקשר זה.

ב"כ הנאשמת תיארה בהרחבה את נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של המתלוננת, ואת הקשיים עמם היא מתמודדת כיום במישורים אלה, בעקבות חשיפת מעשיה וניהול ההליכים נגדה. בהקשר זה הפנתה הסנגורית לאמור בתסקיר בנוגע למצבה הנפשי של הנאשמת וכן למפורט במסמך ע/4. באשר להשכלתה ולהכשרתה הציגה את מצבור התעודות ע/1 המעידות על מסלול הלימודים עד לקבלת תואר דוקטור לפסיכולוגיה באוניברסיטה המקסיקאית ועל מגוון רחב של קורסים והשתלמויות מקצועיות בתחום הטיפול, אותן עברה הנאשמת בהצלחה במוסדות מכובדים שונים ברחבי מדינת ישראל. כמו כן, הוגשה לעיוני כמות נכבדה של מכתבי תודה והערכה, אשר סומנו ע/2, המעידים על כך שלא פעם עלה בידי הנאשמת לסייע באופן ממשי למטופליה, אשר מוקירים לה על כך תודה עמוקה.

באשר לנזק שנגרם לנאשמת ואשר עוד עשוי להיגרם, ציינה הסניגורית כי כבר בעת הזו נפגעה הנאשמת פגיעה ממשית בעקבות פרסום הבקשה, שכן איבדה את מרבית לקוחותיה מהמגזר החרדי. כיום, עובדת הנאשמת בעיקר עם רשויות

וגופים פורמאליים המעבירים המפנים אליה מטופלים. החשש הוא כי הרשעתה בדין תביא להפסקת יחסי העבודה עם אותם גופים דוגמת רשויות מקומיות, משרד החינוך ומוסדות אקדמיים שונים, דבר אשר יפגע פגיעה קשה ביותר בפרנסתה ובסיכויי שיקומה. בהקשר זה הוצגה אסופת המסמכים ע/3, ממנה עולה כי הנאשמת משמשת כמנהלת אקדמית של קורס במכללה באזור המרכז וכי במקרה אחד לפחות הפנה בית הדין הרבני בני זוג ל"יעוץ זוגי אצל הנאשמת. בנסיבות אלה, סבורה ב"כ הנאשמת כי עצם הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי די בהם כדי להעמיד את הנאשמת על חומרת מעשיה וכי ניתן וראוי במקרה זה לבטל את הרשעתה ולהשית עליה צווי מבחן ושל"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן. הנאשמת עצמה ביקשה להוסיף אך את העובדה כי היא חשה בושה על עצם נוכחותה בבית המשפט בהליך פלילי.

ראוי לציין כי ימים אחדים לאחר שמיעת הטיעונים לעונש הגישה ב"כ הנאשמת תוספת בכתב לטיעוניה, על מנת לשקף התפתחויות שחלו לאחר הדין. על פי האמור בהודעת הסנגורית ובמסמכים שצורפו לה, פנו בני משפחת אחת המתלוננות למוסדות שונים הקשורים לנאשמת ודיווחו על הכרעת הדין שניתנה בעניינה. בעקבות זאת אף בוטל שיתוף הפעולה בין הנאשמת לבין המכללה בה אמורה הייתה לשמש כמנהלת אקדמית של קורס. לטענת ההגנה, יש בנתונים אלה כדי לאשש את הטענה כי הרשעתה תביא עמה פגיעה חמורה באפשרויות העסקתה.

דין והכרעה:

את מרבית טיעוניהם הקדישו ב"כ הצדדים לסוגיית ההרשעה, ואף אני אפתח את דברי בדיון בנושא מהותי זה. כידוע לכל, כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה פלילית יורשע בדין, ורק נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול שיביאו לתוצאה של סיום ההליכים ללא הרשעה. על כלל יסוד זה חזר בית המשפט העליון פעמים רבות לאורך השנים, תוך שהוא מדגיש כי סיום ההליכים ללא הרשעה הנו בגדר חריג מצומצם בלבד. כזכור, נקבעו העקרונות המנחים לבחינת סוגיית אי ההרשעה במסגרת הלכת כתב - ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מ"י**, פד"י נב (3) 337, שם נקבע כי:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

לטענת ההגנה, כפי שפורטה לעיל בהרחבה, צפויה הנאשמת לפגיעה קונקרטיית חמורה בפרנסתה ככל שתעמוד ההרשעה על כנה. הסנגורית המלומדת ציינה כי כבר עתה נגרמו לנאשמת נזקים חמורים בכך שמאז חשיפת הפרשה נפגע מעמדה המקצועי בקרב לקוחותיה מהמגזר החרדי. בלית ברירה פנתה היא לאפיקים אחרים הכרוכים במגע מקצועי עם מוסדות שונים, אשר עשויים שלא להמשיך שיתוף הפעולה המקצועי עמה לנוכח ההרשעה, כפי שקרה בפועל בכל הנוגע למכללה בה אמורה הייתה לשמש כמנהלת אקדמית לקורס מקצועי.

כאן המקום לציין, כי זולת ההודעה מאותה מכללה בדבר הפסקת הקשרים המקצועיים עם הנאשמת, לא הוצגו בפני או בפני שירות המבחן מסמכים המעידים על כך שצפויה פגיעה קונקרטיית בפרנסתה של הנאשמת כתוצאה מההרשעה.

ראוי גם להעיר כי ספק אם ניתן להצביע על קיומו של קשר מובהק בין הפגיעות שנגרמו עד כה לנאשמת לבין סוגיית ההרשעה דווקא, להבדיל מהפגיעה הטבעית הצפויה מעצם חשיפת המעשים. כך למשל מובן כי הפסקת זרם הפניות מקרב המגזר החרדי אינו קשור כלל ועיקר לשאלת ההרשעה, וניתן אף להניח בסבירות גבוהה כי מה שהרתיע את אותה מכללה מהפסקת הקשר עם הנאשמת היה עצם חשיפת מעשיה המפורטים בכתב האישום המתוקן ולא דווקא השאלה המשפטית הנוגעת לאופן סיום ההליכים הפליליים - בהרשעה או בהעדרה.

על אף האמור לעיל אני מוכן לצאת מנקודת הנחה לפיה עשויה להיגרם לנאשמת פגיעה קונקרטיה כלשהי באפשרויות התעסוקה כתוצאה מהרשעתה בדין, וזאת בנוסף לפגיעות הצפויות מעצם ביצוע וחשיפת המעשים, אשר באופן טבעי אינן יכולות להצדיק ביטול ההרשעה. מקורה של הנחה זו בנטייתם של גופים ומוסדות ציבוריים, אשר אינני מותח עליה במסגרת הנוכחית ביקורת כלשהי, להימנע מלקשור את המוניטין שלהם ואת השירותים שהם מספקים בדמותם ושמותיהם של עבריינים מורשעים. אשר על כן, קיימת סבירות מסוימת כי ניסיונותיה של הנאשמת להשתלב במסגרות מעין אלה, ניסיונות אשר באו לידי ביטוי מסוים במסמכים שהוצגו לעיוני, יתקלו בקשיים בלתי מבוטלים.

אלא שלטעמי, גם אם תילקח בחשבון אפשרות זו של קיומה של פגיעה קונקרטיה בפרנסתה העתידית של הנאשמת, אין בכך כדי להכריע את הכף ודומה כי מדובר בתולדה טבעית של מעשיה, אשר אין בכוחה להצדיק הימנעות מהרשעה, וזאת לנוכח החומרה הרבה אשר הייתה כרוכה במעשיה של הנאשמת, כמתואר בכתב האישום המתוקן. במובן זה, עניינה של הנאשמת אינו עומד בתנאי השני אשר נקבע בהלכת כתב.

במעשיה פגעה הנאשמת פגיעה ממשית בשורה ארוכה של ערכים חברתיים מרכזיים העומדים ביסוד הליכי הטיפול הנפשי. כפי שציינה ב"כ המאשימה בצדק, בשל הרגישות הכרוכה בקבלת טיפול נפשי ובשל הנזקים הקשים אשר עלולים להתלוות לטיפול בלתי מקצועי בהיבטים אלה, קיים הכרח כי טיפול מעין זה יינתן אך ורק על ידי אנשי מקצוע אשר עברו את מסלולי ההשכלה וההכשרה הדרושים, סיגלו לעצמם את המיומנות הנדרשת והוסמכו על פי חוק לספק שירות זה.

הנאשמת, כפי שהובהר, על אף סגולותיה, השכלתה וכישוריה, לא עמדה בדרישות החוק ואף על פי כן הציגה עצמה בפני שתיים ממטופלותיה כפסיכולוגית מוסמכת. בכך פגעה ללא ספק פגיעה ניכרת ביחסי האמון שבין מטפל למטופל, העומדים בבסיסו של כל הליך טיפולי וכן באוטונומיה של אותן מטופלות לבחור לעצמן את הגורם הטיפולי המתאים בהתאם להכשרתו ועל יסוד נתוני אמת. באופן עקיף אף פגעה הנאשמת באמון הציבור בגורמי הטיפול השונים ובקהילת המטפלים בכללותה. ראוי גם להזכיר כי המפגשים הטיפוליים עם המתלוננות הללו נפרשו על פני חודשים ארוכים, במהלכם הציגה עצמה הנאשמת, בניגוד להוראות החוק, כפסיכולוגית, כך שאין מדובר במעידה קצרת טווח אלא בדפוס התנהלות, שגם אם לא בא לידי ביטוי כלפי עשרות רבות של לקוחות, הרי שדי במקרים המתוארים בכתב האישום כדי להבהיר כי אין מדובר במעשים קלי ערך כלל ועיקר.

אם לא די בכך, הרי שחומרת התנהלותה של הנאשמת ברורה עוד יותר בעניינה של המתלוננת הנוספת, לה סיפקה תמורת תשלום חפירות של תרופה אנטי דיכאונית, החייבת במרשם רופא, מבלי שהייתה מוסמכת לכך ומבלי שאחזה בהכשרה הרפואית והמקצועית הנדרשת על מנת להורות על טיפול תרופתי מעין זה. את התרופה אף השיגה בדרך לא

דרך, תוך ניצול לרעה של מרשם רופא שהוחזק כדין בידי בעלה. כזכור, על פי עובדות כתב האישום, מדובר בתרופה שבהתוויה לא נכונה עלולה לגרום למגוון רחב של תופעות לוואי, שבחלקן אף עלולות לסכן חיי אדם או בריאותו.

גם אם תתקבל הטענה כי הנאשמת לא הפיקה ממכירת התרופה רווח כספי, הרי שעצם הספקת התרופה ללא הידע המקצועי וללא ההכשרה הרפואית הנדרשת מהווה מעשה חמור ביותר, הכרוך בסיכון שלומה הגופני של מטופלת, תוך הסגת גבולו של המקצוע הרפואי והתעלמות מוחלטת לא רק מהוראות החוק אלא גם מכללים בסיסיים של שכל ישר ומתן טיפול מקצועי והולם לנזקקים לטיפול נפשי. די לטעמי במרכיב זה של כתב האישום על מנת להצדיק את הרשעתה של הנאשמת בדין, אפילו יש בהרשעה מעין זו כדי לפגוע בעתידה המקצועי. הסנגורית טענה אמנם בהרחבה כי מניעה של הנאשמת היו חיוביים, אך אין בכך כדי להקהות את החומרה האינהרנטית הכרוכה במעשים, ומה גם שמניעים נטענים אלה אינם כלולים בגדר כתב האישום אשר אמור לשקף את מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לצורך גיבוש המתחם.

לפיכך, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים ועיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, מסקנתי היא כי בנסיבות מקרה זה אין מקום לבטל את הרשעתה של הנאשמת, וזאת בשל החומרה היתרה הכרוכה במעשיה של הנאשמת.

לנוכח החלטתי זו אפנה למלאכת גזירת הדין. כידוע, על פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, יש לשמור על יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת האשם לבין סוג ומידת העונש. על פי הוראות אלה, מחויב בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם למעשי העבירה המפורטים בכתב האישום, בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובמכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

מרבית נושאים אלו כבר נסקרו על ידי במסגרת הדיון בסוגיית ההרשעה, ונותר הצורך להתייחס בקצרה לפסיקה הנוהגת בעבירות מסוג זה, אשר למרבה השמחה אינן נפוצות.

במסגרת רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מ"י** (26.2.13) נדון עניינו של רוקח אשר הורשע בכך שבשתי הזדמנויות מכר בבית המרקחת שבבעלותו כדורי ויאגרה מזויפים, ומבלי שהוצג בפניו מרשם רופא. הנאשם הודה, נטל אחריות, הביע חרטה והופנה לקבלת תסקיר אשר המליץ על הימנעות מהרשעה. בית המשפט הרשיע אותו וגזר עליו 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס. ערעורים שהגיש לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחו.

בת"פ (ת"א) 14644-07-09 **מ"י נ' חוה פרי** (11.4.10) נדונה נאשמת בעבירות קבלת כספים במרמה, התחזות לפסיכולוג ושימוש אסור בכינוי פסיכולוג. בית המשפט, בשים לב לעברה הנקי והודאתה מחד ולריבוי המעשים, התמשכותם וגביית סכומי כסף ניכרים מאידך, גזר עליה 5 חודשים לריצוי בעבודות שירות בנוסף לענישה נלווית.

עוד יש להזכיר את ת"פ (ת"א) 2398/07 **מ"י נ' דרומי** (10.5.09) שם הורשע הנאשם בעבירות של שימוש בתואר

פסיכולוג שלא כדן וקבלת דבר בתחבולה, ונדון לשמונה חודשי מאסר על תנאי ופיצוי.

מטבע הדברים אין המקרים שתוארו לעיל זהים לעניינה של הנאשמת, ובוודאי שעניינה של הנאשמת פרי למשל חמור במידה ניכרת מעניינה של הנאשמת, אך דומה כי ניתן להסיק מפסקי הדין הללו כי מענה עונשי הכולל דרך קבע הרשעה בדין, ולצידה טווח הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר בעבודות שירות, לצד מרכיבי ענישה נלווים, משקף נכונה את הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר כי רף הענישה המקובל הנו אך אחד המרכיבים בקביעת מתחם העונש ההולם וכי אין בהכרח זהות או חפיפה מלאה בין המונחים הללו.

בשים לב למעשיה של הנאשמת ולנסיבות המפורטות בכתב האישום, אני סבור כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעניינה עומד על מאסר מותנה מרתיע, לצד של"צ משמעותי, קנס או פיצוי. הרף העליון כולל מאסר בפועל, אשר יכול שירוצה בעבודות שירות, ואף למעלה מכך כאשר מדובר בעבריינות חוזרת. מכל מקום, עתירת התביעה לעונש מצויה בגדר המתחם ועל כן אינה מקימה קושי כלשהו בכיבוד ההסדר שגובש.

אם אפנה כעת לבחינת מכלול הנסיבות הנוגעות לנאשמת עצמה, הרי שבמקרה זה קיימים מגוון רחב של שיקולים המצדיקים התייחסות מקילה כלפיה. הנאשמת הינה אישה נורמטיבית, נעדרת כל עבר פלילי, אשר בכוחות עצמה פנתה ופיתחה את יכולותיה האישיות ואת השכלתה עד שהפכה מטפלת מצליחה בבני זוג וביחידים המצויים במשבר. אורח חייה של הנאשמת אינו מאופיין בביצוע עבירות ואף בפרק הזמן הנכבד שחלף מאז ביצוע העבירות לא שבה הנאשמת לבצע מעשים דומים. כמו כן, יש לזקוף לזכות הנאשמת את ההודאה המהירה בביצוע העבירות, את לקיחת האחריות המלאה, הבעת החרטה והחיסכון בזמן ציבורי ובזמנם של העדים. בנוסף, הביעה הנאשמת נכונותה להשתלב בטיפול הדרוש לה, לצורך הפחתת הסיכון העתידי, בהתאם להמלצת שירות המבחן. מהתסקיר אף עולה כי ההליכים הפליליים כשלעצמם הציבו בפני הנאשמת גבולות ברורים והביאו להרתעתה. לבסוף יש להזכיר את הפגיעה המשמעותית שחוותה הנאשמת במעמדה ובפרנסתה בעקבות חשיפת מעשיה, ואת האפשרות כי גם עצם ההרשעה תביא לפגיעה נוספת בהיבטים אלה. בהתחשב בכל אלה, אני סבור כי העונש הראוי לנאשמת מצוי בחלקו התחתון של המתחם שנקבע, אם כי היקף עבודות השל"צ שהוצע על ידי שירות המבחן נדמה מקל יתר על המידה וראוי להרחיבו.

אשר על כן הנני דן הנאשמת לעונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מהיום לא תעבור אחת העבירות בהן הורשעה במסגרת הליך זה.
2. קנס בסך 3,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.11.14.
3. הנאשמת תבצע עבודות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות במסגרת "טירת הילד" בנתניה, בהתאם

לתוכנית שגובשה עבורה על ידי שירות המבחן. על הנאשמת להשלים ביצוע העבודות בתוך שנה מהיום.

4. ניתן בזאת צו מבחן למשך שנה בעניינה של הנאשמת. מובהר לנאשמת כי אם לא תעמוד בתנאי צו המבחן או צו השל"צ עשוי בית המשפט להתבקש לדון בעניינה מחדש ואף לגזור את דינה מחדש.

העתק יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ד, 17 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.